

РЕШЕНИЕ

№ 6339

гр. София, 13.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 29.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Любка Петрова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11476** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на Д. А. Г., ЕГН [ЕГН], чрез процесуалния й представител адв. И. А., против Министерство на вътрешните работи, [населено място], ул. „6-ти септември“ № 29 с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

С исковата молба се претендира сума от 300 (триста) лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, представляващи пряка и непосредствена последица от незаконосъобразно налагане на административно наказание (с НП № 19-0322-000547 от 23.04.2019 г. към ОД-МВР С.). Претендират се и направените в настоящото производство разноски.

С Определение от 22.04.2020 г. делото е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание на 14.05.2020 г.

Предвид това, че искът е насочен срещу ненадлежен ответник – МВР, което не е юридическото лице срещу което е следвало да бъде предявен иска, с определение в закрито заседание на 27.07.2020 г. съдът е оставил исковата молба без движение като е дал възможност на ищцата в 7-дневен срок да посочи по делото като ответник юридическо лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.

В изпълнение на дадените указания по делото на 10.08.2020г. е постъпило искане от ищцата, чрез пълномощника й адв. А., в което се сочи като ответник Областна

дирекция на МВР – С. (ОД МВР – С.).

Предвид това, с определение от 14.08.2020 г. като ответник по иска е конституирана и ОД МВР – С., а МВР е заличено.

В съдебно заседание, ищцата, редовно уведомена, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – ОД МВР - С., редовно уведомени, не се явяват и не изпращат представител. В представени писмени бележки от 27.10.2020 г. оспорват иска като неоснователен и недоказан. По отношение на искането за разноски за адвокатско възнаграждение правят възражение за прекомерност. Претендират присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор Ю., който счита, че исковата претенция е основателна и доказана и моли да бъде уважена.

Административен съд София-град, Второ отделение, 30-ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

С Наказателно постановление № 19-0322-000547/23.04.2019г., издадено от началник група към ОД МВР – С., РУ П., на ищцата за извършено от нея нарушение на чл. 123, ал.1, т. 3, б. „в“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), на основание чл.175, ал.1 т.5 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева и лишаване от право да управлява МПС за 1 месец .

По жалба на ищцата срещу наказателното постановление в Районен съд – Ботевград е образувано НАХД № 258/2019г., производството по което е приключило с постановяването на Решение № 121/06.08.2019г., с което наказателното постановление е отменено. Решението, съгласно направеното отбелязване върху него, е влязло в сила на 12.09.2019 г.

В производството пред районния съд ищцата е била представлявана от адв. И. А. от Адвокатска колегия - П., който е изготвил въззивната жалба по силата на сключения между тях договор за правна защита и съдействие бл.№ серия А 15153, кочан № 19012208 от 02.05.2019 г. (л.19 по НАХД № 258/2019 г). Видно от договора за правна защита и съдействие, страните са се договорили адвокатът да осъществи процесуално представителство по оспорването на наказателното постановление срещу адвокатско възнаграждение в размер на 500 (петстотин) лева, което е платено в брой.

С исковата молба по делото е представен договор за правна защита и съдействие от 09.10.2019 г., за процесуално представителство пред АССГ. Договореното възнаграждение е в размер на 300 (триста) лв., заплатени в брой.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните изводи от правна страна:

По допустимостта на иска:

Съгласно чл.7 от ЗОДОВ, искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по чл.1, ал.1 и чл.2, ал.1 от ЗОДОВ, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите. Ищцата е с адрес в [населено място], твърдяното увреждане е настъпило в [населено място], правното основание на иска е чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ, с оглед на което исковата молба е предявена пред компетентния съд при спазване на правилата за родова и местна подсъдност.

Съгласно чл.204, ал.1 от АПК, за да бъде допустим искът по чл.203 от АПК, във

връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, е необходимо същият да е предявен след отмяна на административния акт, по съответния ред. В процесния случай се претендират имуществени вреди от отменено наказателно постановление, издадено от началник група към ОД МВР – С., РУ П.. Претенцията е родово подсъдна на административните съдилища, съгласно т.1 от диспозитива на ТП № 2/19.05.2015 г. по ТД № 2/2014 г. на ОС на ГК на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС, според което, независимо от правораздавателния ѝ характер, тази дейност е административна, тъй като се осъществява от административни по своя вид органи, извършва се по административен ред и чрез упражняване на властнически метод, като определящо в случая е обстоятелството, че това е властнически акт, издаван от административен орган по повод възложени му от закона правомощия и по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

По изложените съображения и тъй като в случая се установява, че процесното наказателно постановление е отменено от съда с влязло в сила съдебно решение, предявеният иск се явява допустим за разглеждане от настоящия административен съд по реда на чл.203 и сл., във връзка с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

По основателността на иска:

Предявеният иск за обезщетение с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ разгледан по същество се явява основателен.

Разпоредбата на чл.4 на ЗОДОВ, урежда материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към гражданските закони - §1 от Заключителните разпоредби (ЗР). В този смисъл, искът по глава XI АПК е граждански и се основава на фактическия състав на непозволеното увреждане: наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; реално причинена вреда, която от своя страна да е в причинна връзка с незаконосъобразните актове, действия или бездействия – да е тяхна пряка и непосредствена последица.

Съгласно чл. 203 от АПК гражданите и юридическите лица могат да предявяват иски за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Разпоредбата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ гласи, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

За да бъде уважен иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ следва да се установи кумулативното наличие на следните елементи, които са част от фактическия състав на отговорността на държавата за дейността на администрацията: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, които са отменени по съответния ред (1); вреда от такъв административен акт (2) и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилите вредоносен резултат (3). При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Установяването на тези предпоставки при условията на пълно и главно доказване е в тежест на ищеца, търсещ присъждане на обезщетение за претърпените имуществени вреди. Имуществената вреда е разликата между имуществото на ищеца след засягане на благото му и това, което би имал, ако нямаше такова засягане, като претърпените

загуби се изразяват в намаляване стойността на неговото имущество.

Съобразявайки мотивите на т.1 от Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015 г. по ТД № 2/2014 г. на ОС на ГК на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС, съдът приема, че издаването на НП е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административно-наказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. В този смисъл НП представлява властнически акт, издаден от административен орган и въпреки, че поражда наказателно-правни последици, то е правен резултат от санкционираща административна дейност.

По делото не се спори, че посоченото НП, с което е ангажирана административно-наказателната отговорност на ищцата, е отменено по съдебен ред с влязло в сила на 12.09.2019 г. съдебно решение по НАХД № 258/2019 г. по описа на СРС. С оглед изложеното, съдът намира за безспорно доказана първата от кумулативно изискуемите предпоставки по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ - незаконосъобразен акт, издаден от административен орган – НП, отменено с влязло в сила съдебно решение.

Съдът намира, че в случая претендираните от ищцата вреди в размер на 300 лв. са доказани в пълен размер.

Имуществените вреди представляват претърпяна загуба и/или пропуснатата полза. За да е налице претърпяна загуба е необходимо нещо да съществува в патримониума на ищците и в резултат на незаконосъобразни действия или бездействия да се е стигнало до неговата липса, погиване, увреждане, т.е. до намаляване на имущественото състояние, до обедняване с нещо. Пропуснатата полза представлява неосъщественото увеличаване на имуществото, макар да са съществували всички изгледи за това, а като резултат от деянието ищецът е лишен от сигурна облага.

В настоящия случай е доказана твърдяната от ищцата имуществена вреда от отменения акт в размер на 300 (триста) лева /по-малко от реално заплатеното от нея, видно от доказателствата по делото/, както и причинна връзка между тази причинена вреда и незаконосъобразното НП.

Претенцията за тези имуществени вреди се основава на изразходвани от ищцата средства в размер на 300 лв., представляващи част от платен на адв. И. А. – ПАК, адвокатски хонорар за осъществяване на процесуално представителство пред СРС по НАХД № 258/2019 г. От договора за правна защита и съдействие сключен с адв. А. е видно, че посоченото в него адвокатско възнаграждение е платено в брой, следователно е осъществено доказването в пълнота по отношение на пряката причинно-следствена връзка между твърдените вреди и нанесените загуби на ищцата. От така изложеното следва, че е налице и третата предпоставка от чл. 1, ал.1 на ЗОДОВ, поради което иска следва да бъде уважен.

В случая, съдът намира, че са налице и трите предпоставки за ангажиране отговорността на ответника. Налице е НП, отменено като незаконосъобразно с влязло в сила решение на съд. За ищцата е настъпила имуществена вреда – неблагоприятно изменение на нейната имуществена сфера, тъй като същата е заплатила адвокатски хонорар в размер на 500 лв., по голям от претендираната сума по настоящата искова молба. Извършеното плащане се доказва от представения договор, в който изрично е упоменато, че сумата е платена в брой. Вредата за ищеца е пряк и непосредствен резултат от издаденото НП. В този смисъл е Тълкувателно решение /ТР/ № 1 от

15.03.2017 г. на ВАС по т. д. № 2/2016 г., ОСС, I и II колегия. Адвокатската услуга е специфична, свързана с оказване на високоспециализирана помощ от страна на адвоката на лице обвинено в извършването на административно нарушение, от която то има нужда, за да се защити. Заплащането на адвокатския хонорар безспорно намалява имуществената сфера на потърсилото адвокатска помощ лице. Действително срещу заплатената сума то получава услуга, но до предоставянето на тази услуга не би се стигнало, съответно не би се стигнало до намаляване на имуществото, ако не е издадено НП, което в последствие е обявено за незаконосъобразно. Наличието на имуществена вреда е пряко свързано с приетото в Тълкувателно решение /ТР/ № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС по т. д. № 2/2016 г., ОСС, I и II колегия, задължително за съдилищата, че вредата за ищеца е пряк и непосредствен резултат от издаденото НП. Право на всяко лице, което е обвинено в извършване на административно нарушение е да потърси защита на правата си и в тази връзка да наеме адвокат, който да окаже правна помощ. Причината, за да се стигне до заплащането на адвокатски хонорар е в издаденото НП. Адвокатската защита по делата от административно-наказателен характер не е задължителна, но не може да се отрече правото на едно лице да ползва такава защита и съответно заплащането на хонорара да се разглежда като причиняване на вреда.

В заключение, доказани са всички елементи на фактическия състав на предявения иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника за обезщетяване на претърпените от ищцата имуществени вреди.

Въз основа на изложеното, съдът приема, че предявеният иск е основателен за претендираната сума от 300 лв., представляваща обезщетение за част от причинените на ищцата имуществени вреди, изразяващи се в платено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство при обжалване на НП № 19-0322-000547 от 23.04.2019 г. на началник група към ОД МВР – С., РУ – [населено място].

Съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

Процесуалният представител на ответника е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съдът намира за неоснователно. Съгласно чл. 18, ал.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. В чл. 7 ал.2 т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е посочено, че възнаграждението при материален интерес до 1000 лв. е 300 лв. В настоящия случай с НП е наложена глоба в размер на 50 лева, следователно хонорарът следва да е в размер на 300лв. Претендирания размер от 300 лв. /въпреки че е заплатен 500 лв./ точно отговаря на фактическата и правна сложност на делото.

С оглед изхода на делото, на ищцата, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, следва да бъдат присъдени разходи и за настоящото производство в размер на 310 лв., от които държавна такса в размер на 10 лв. и 300 лв. адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 203, ал. 1 от АПК, Административен съд

София-град, Второ отделение, 30-ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – С. да заплати на Д. А. Г. сумата в размер на 300 (триста) лева, представляваща обезщетение за причинените ѝ имуществени вреди от отмененото като незаконосъобразно Наказателно постановление № 19-0322-000547/23.04.2019 г., издадено от началник група към ОД на МВР – С., РУ П..

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – С. да заплати на Д. А. Г. сумата в размер на 310 (триста и десет) лева, представляваща направените по делото разноси.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

СЪДИЯ: